

40+ NAP

Az a fontos, ezt mondják, amit oly nagy gonddal,
Amire oly sok időt,
Amire oly sok energiát,
Vért-verítéket, miegyebet,
Nappalokat, éjszakákat,
És aztán, ha elkészült,
Azt mondják rá: köszönjük, talán majd máskor.

Hogy lehet hinni széttárt karoknak, honnan
Tudható, hogy befogad, vagy váll is rándul velük.
Honnan ember és meddig állat, azt a jó ég se tudja,
De egy állat tanácsát kérni nem szégyen.
Hisz hol van már ettől az ember, igen, nem,
Fekete, fehér, minden merő árnyalat.
Kezdetben vala a halvány derengés.

A szoba az a hely, amit az isten azért teremtett,
Hogy az ember négy vastkos fal között
– Mondják, hogy kelet,
Mondják, hogy nyugat,
Mondják, hogy észak,
Mondják, hogy dél –
Saját képét mindegyre elveszítse.